

на письмі своїх визвучних голосових шелестівок на безголосі не заміняють. Через те ми кажемо й пишемо:

<i>без тебе, безпечний</i> (не — бес тебе, беспечний) . . .	<i>без</i>
<i>від тепер, відперти, одитовхнути</i> . . .	<i>від</i>
<i>під садом, підтягнути</i> . . .	<i>під</i>
<i>над полем, надколоти</i> . . .	<i>над</i>
<i>об тин, обсадити</i> . . .	<i>об</i>
<i>перед тим, передплатх, представник</i> . . .	<i>перед</i>
<i>розпитати, розкинути, розтерти</i> . . .	<i>роз-</i>

32. Те саме треба сказати про приіменик „з“, який ніколи не переходить у „с“ (як, н. пр., у моск. мові), і ми мусимо балакати й писати:

з Полтави, з тюрми, з Кутів (гл. § 58).
з пенем, з тобою, з Костем . . .

Коли ж це слівце („з“) злило ся в другим ув одне (приросток), го воно перед ось якими безголосими шелестівками, перед: **п, т, к, ф, х** — переходить і в мові, і на письмі в безголосе „с“¹⁾ отже:

спекти, стерти, скинути, сфальшувати, схопити . . .

Але ж і перед безголосими: **с, ш, ц, ч** — чусть ся й пишеть ся все „з“:

зїсти, зшиток, зчепити, зцідити . . .

не кажучи вже про **в, л, м**, де, звичайно, все чути й де пишеть ся „з“ отже:

звалити, зламати, змочити . . . (пор. моск.:
свалить, сломить, смочить . . .).

Таксамо у зложених приімениках (гл. § 294) пишемо (й по більшій частини вимовляємо) „з“ не — „с“ отже:

зпід, зпонад, зпонад, зперед, зпоза . . .

33. За те ж, коли безголоса шелестівка здіблеть ся з **голосовою**, то ця остання робить її в мові (не — на письмі) **голосовою**, н. пр.:

кажемо: *великдень*, пишемо: *великдень*, бо — *великий*

„ *як же*, „ *як же*, „ *який*

„ *просьба*, „ *просьба*, „ *просити* і т. д.

¹⁾ хоч, н. пр., у Нечуя-Левицького найдете: *зпинути*, і сям, і там так і балакають; за те той же письменник пише: *с тобою, с тебе*.